

thi man naaer ikke det, som man tilffigter, nemlig at faae Capitaler, medmindre man samtidig giver en Lov, hvorved man tvinger de Personer, der have disse Capitaler, til at udlaaene dem, thi ellers gaae de bort. Dette er med saamegen Klarhed og Dygtighed fremhævede af forskjellige Talere, at jeg ikke skal forlænge Forhandlingerne ved at gjentage Noget derom. Der er kun en enkelt Uttring af en æret Taler, med hvem jeg iøvrigt kan være fuldkommen enig i, hvad han har anført om dette Forhold, nemlig Rigsdagsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer), hvorved jeg skal tillade mig at dvæle et Døbt. Efterat han i sin Besvarelse til Rigsdagsmanden for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Jørgensen) havde udtalt, at naar under ugunstige Conjunctioner Rentefoden steg, saa vare de, der havde Penge, berettigede til at gjøre dem saa frugtbringende som muligt, og, naar de havde dem opsagte, at forlange en højere Rente, tilføiede han, at de vare Daarer, naar de ikke gjorde det. Jeg er nu enig med den ærede Rigsdagsmand her ligeoverfor (Schovelin), som idag sagde, at der her i Danmark ikke findes noget stort Antal af store Capitalister, idet Formuen er temmelig lige fordeelt; ikke destomindre findes der dog enkelte saadanne, og det er bekjendt, at ved Afhændelsen af Fæstegods, navnlig ved de

betydelige Afhændelser af saadant Gods, som i de senere Aar have fundet Sted, er der opsaaet en heel Deel store Capitaler. Nu er det mig bekjendt, at i den vauffellige Periode, vi have gennemgaaet, ikke saa Mænd af dem, der raadede over disse større Capitaler, og Mænd, der raadede over saa store Capitaler, at de lavt anslaaede kunne regnes til ikke ganske saa Millioner, da de saae den Skræk, der var udbredt i Landet paa Grund af de stedfindende Pengeforhold, uden foregaaende Aftale, da de tilfældig kom sammen, bleve enige om at bidrage deres til ikke at forøge Skrækken. Disse Mænd, som havde havt det i deres Magt paa eengang at opsigte ikke saa ganske saa Millioner, gjorde det ikke, men gave frivilligt Afkald paa den Forøgelse i Indtægt, de vilde have faaet, dersom de havde anbragt deres Capitaler til højere Rente, hvad de let kunde have gjort, hvis de havde villet benytte sig af Conjunctionerne. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand, dersom han havde vidst dette, ikke vilde have sagt, at de, der ikke strax grebe Leiligheden til at forøge deres Indtægter, vare nogle Daarer; jeg tvivler paa, at han vilde have anvendt et saadant Udtryk paa dem. Det er, som sagt, kun den Uttring, jeg vilde fremhæve, da jeg iøvrigt er enig med ham i næsten Alt, hvad han har sagt.

R e t t e l s e.

Nr. 54, Sp. 841, Lin. 10—8 f. n.: „Rigsdagsmand . . . ligger“ læs: „Rigsdagsmand var fuldstændig uvidende med Hensyn til det, han talte om, skjøndt han gav sig Møje af at være saare meget vidende“